

EL PONT

Un any més, en Joan havia tret de la caixa totes les peces del pessebre amb molta cura, com si es tractessin de veritables joies. Va començar col·locant a sobre la taula de la saleta el suro arrambat a la paret per simular les muntanyes, va distribuir les petites casetes arreu, va posar el pou al costat del riu i de la font i el molí i el castell, a dalt d'una petita soca. Les palmeres, les pedretes, el cel estrellat amb el seu estel principal també els va emplaçar al seu lloc. Enmig de l'escena hi va disposar un riu (fet amb paper pinotxo blau) que feia de separació entre l'estable i tots els personatges que no poden faltar en un pessebre. Però ja se sap que en un naixement fet per nens s'hi sumen algunes figuretes que no hi tenen res a veure, com un tió petit o un ninot de neu. La imaginació no té fronteres!

Eren gairebé les 10 de la nit quan el nostre amic va apagar el llum i se'n va anar a dormir. Ben fet!

Un fil de llum d'un fanal del carrer treia el nas a través de la persiana del menjador i il·luminava el petit món que, amb miniatura, intentava representar i recordar el naixement del Nen Jesús. Les figures estaven emocionades i nervioses perquè volien arribar a l'estable i conèixer el nounat. Però va sorgir un gran problema: el pont del riu pel qual cada any passaven totes les figures, ja no hi era. Potser se l'havia deixat el Joan al fons de la caixa o simplement l'havia perdut. Quin misteri, tot un desastre i un gran contratemps inesperat. Com podrien passar tots els personatges d'un costat a l'altre del riu sense el pont?

Era impossible creuar aquell riu d'una altra manera que no fos mitjançant aquesta estructura indispensable, ja que era un riu molt cabalós i perillós. Com ho podrien solucionar?

L'únic personatge que sí que va arribar a l'estable era l'àngel, que sense cap dificultat (gràcies a les seves àgils ales) s'havia posat sobre la teulada de l'estable i veia des de la llunyania com començaven a discutir la resta dels humans. Se li escapava un somriure sorneguer al mateix temps que es

preguntava : “Per què són tan rucs aquests terrestres, amb lo senzill que és solucionar els problemes? “.

Com era d’esperar, els nervis de totes les figures estaven a flor de pell. Tots intentaven, amb empentes i trepitjades, anar a la seva per aconseguir passar a l’altra banda del riu i poder arribar el primer a l’estable. El pescador volia llençar lluny la canya per a enganxar-la en una palmera i poder així saltar com en Tarzan. Impossible! Els ànecs nedaven en perpendicular per a passar a l’altre costat del riu però la força que portava l’aigua se’ls enduia corrent avall. Les gallines a sobre dels porcs intentaven veure si hi havia un pas més fàcil per creuar el riu però perdien l’equilibri i queien a sobre les oques. Res de res. De moment ningú aconseguia passar. Els tres Reis Mags rumiaven i rumiaven sense parar per a trobar una solució més intel·ligent i que demostrés a tothom que realment eren màgics. Però tampoc la van trobar. Un grup de pastores i pastors van intentar pujar per les muntanyes però van caure barranc avall quan van trobar un pas de primer grau d’escalada. Per sort, ningú es va fer mal. Tots anaven a la seva, discutien i cridaven sense control. El Nen Jesús, des de l’estable i embolicadet dins d’un llençol blanc i al costat dels seus pares, mirava amb tristesa l’escena que s’estava produint a l’altre costat del riu al mateix temps que pensava: “Ai Déu meu aquests homes, els falta un guia que els porti pel bon camí! “.

Una hora més tard, l’escenari del pessebre s’ havia convertit en una batalla campal. El ninot de neu tirava boles al caganer i aquest, com que no es podia moure, li prometia que quan acabés de fer les seves necessitats encendria una gran foguera al seu costat. Els camells s’amagaven darrere de les palmeres i els tres Reis Mags es tiraven les corones pel cap. El pescador discutia amb la bugadera dient-li que no rentava bé la roba i ella li responia molt enfadada que ell no venia mai peix fresc. El Rector de Vallfogona assegut sobre el seu ase no deia res però mirava la dona que fila com llençava els cabdells de llana a tothom que passava pel seu davant. La noia que portava la gerra i el pa no parava de menjar i la jove mestressa de la gallina i el cistell d’ous feia un “intercanvi” d’ofrenes amb el terrissaire i els seus plats. Els porcs, les ovelles, els ànecs, les gallines i els pollets corrien en fila índia cap a les muntanyes fugint d’aquell rebombori causat pel humans. Discussions i més discussions

inútils que no feien més que crear descontrol i desconfiança entre ells. Aquell Nadal tenia tots els punts per a ser el pitjor Nadal de la Història.

Enmig del caos total va sorgir una veueta d'un nen petit que es trobava assegut a sobre d'un paller observant. Va fer un saltiró i es va dirigir a totes les figuretes proposant una idea: anar tots a una. Unir les forces i l'enginy per aconseguir un objectiu comú: arribar a l'estable per conèixer el nounat i fer-ho tots junt i en pau.

Dit i fet. Els humans poden ser molt rucs però també intel·ligents si s'ho proposen i és per això que tots van començar a exposar les seves idees i a valorar quina d'elles era la més factible.

El tió va agafar uns quants troncs gruixuts, el pescador amb el fil de pescar els va unir, la bugadera els va netejar de molsa, els camells, els porcs i un ase van fer una prova de càrrega i el caganer... bé, poca cosa va poder fer, ja que seguia sense poder-se moure del seu lloc. Els Reis Mags van intentar manar a tothom però de seguida els pastors els van parar els peus dient-los que ells també havien de posar-se a fer feina i a col·laborar. D'aquesta manera, els personatges del pessebre van descobrir l'invent del segle: tots junts i sense enfadar-se ni barallar-se aconseguirien fer un munt de coses i arribar molt lluny. I és així com tots els personatges van poder travessar el riu mitjançant un pont rústic i molt original que els portaria fins a l'objectiu. I ara sí, davant del Nen Jesús totes les figuretes del pessebre seien molt contentes i orgulloses per la fita aconseguida i amb una manifestació popular d'alegria, van començar a cantar nadales amb harmonia i al ritme de la gralla, la simbomba, el tamborí i el flabiol.